

Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România

**DECRET Nr. 566
din 8 iulie 1968**

pentru ratificarea Convenției cu privire la relațiile diplomatice, încheiată la Viena la 18 aprilie 1961

Publicat în: Buletinul Oficial Nr. 89 din 8 iulie 1968

Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România decretează:

Art. 1 - Se ratifică Convenția cu privire la relațiile diplomatice, încheiată la Viena la 18 aprilie 1961.

Art. 2 - La depunerea instrumentului de ratificare a convenției menționate la art. 1 se va face o declarație cu următorul conținut:

"Prevederile articolelor 48 și 50 din Convenția cu privire la relațiile diplomatice, încheiată la Viena la 18 aprilie 1961, nu sînt în concordanță cu principiul potrivit căruia toate statele au dreptul de a deveni parte la tratatele multilaterale care reglementează probleme de interes general".

EXPUNERE DE MOTIVE

la Decretul nr. 566/1968 pentru ratificarea Convenției cu privire la relațiile diplomatice, încheiată la Viena la 18 aprilie 1961

Conferința internațională întrunită în anul 1961 la Viena, sub egida Organizației Națiunilor Unite a adoptat Convenția cu privire la relațiile diplomatice, prin care, pe baza propunerilor Comisiei de drept internațional a O.N.U., au fost codificate și dezvoltate în sens progresist normele juridice consacrate de cutuma internațională cu privire la statutul misiunilor diplomatice permanente.

În concordanță cu principiile fundamentale ale suveranității statelor și egalității lor în drepturi, Convenția de la Viena așează la baza stabilirii relațiilor diplomatice și a schimbului de misiuni principiul consimțămîntului mutual al statelor acreditant și acreditat, subiecte ale raportului diplomatic (art. 2).

În sistemul convenției, misiunile diplomatice sînt chemate să exercite un rol activ în consolidarea și dezvoltarea relațiilor internaționale, prin îndeplinirea funcțiilor de reprezentare a statului acreditant și de ocrotire a intereselor acestuia și ale cetățenilor săi în statul acreditat, de negociere cu guvernul acestui stat, de informare, prin mijloace licite, despre condițiile și evoluția evenimentelor din statul acreditat și, în final, de promovare a unor raporturi de prietenie avînd drept scop dezvoltarea relațiilor economice, culturale și științifice dintre cele două state (art. 3).

Convenția reglementează procedura acreditării șefului misiunii diplomatice (art. 4 - 7), cetățenia personalului diplomatic (art. 8), intrarea în funcțiune a reprezentanței diplomatice (art. 13), clasele șefilor de misiuni (art. 14 - 17).

În interesul îndeplinirii eficace a funcțiilor diplomatice, convenția stabilește imunitățile și privilegiile recunoscute misiunii diplomatice, precum și cele de care se bucură membrii personalului misiunii și familiile lor.

Ținînd seama de finalitatea activității diplomatice - dezvoltarea relațiilor de prietenie și

cooperare între state - convenția statornicește îndatoririle misiunii diplomatice față de statul acreditar, avînd ca obiect, în esență, respectarea legilor țării de reședință și neamestecul în treburile interne ale acesteia. În mod corelativ, convenția prevede îndatorirea statului acreditar de a face toate înlesnirile pentru îndeplinirea funcțiilor misiunii (art. 21, 25 și 26).

Convenția cu privire la relațiile diplomatice - care a fost semnată, în cadrul Conferinței de la Viena, de 63 state - a intrat în vigoare la data de 25 aprilie 1965.

Pînă în prezent, au devenit parte la convenție, prin ratificare, respectiv aderare, un număr de 61 state.

Consacrarea normelor dreptului internațional în instrumente de drept pozitiv obligatorii pentru state - cum sînt convențiile multilaterale - constituie, în general, un factor de progres, întrucît contribuie la promovarea principiilor justiției și dreptului în relațiile internaționale, ceea ce corespunde intereselor fundamentale ale statelor suverane și, îndeosebi, poziției țărilor mici și mijlocii.

Aceasta explică adeziunea statelor la convenție, manifestată, în general, fără rezerve.

Republica Socialistă România, care a participat activ la lucrările de codificare în cadrul sesiunilor Adunării Generale a O.N.U. și la Conferința de la Viena, a semnat convenția fără rezerve.

Lărgirea continuă a sferei relațiilor externe ale țării noastre, stabilirea de relații diplomatice cu noi țări și, îndeosebi, cu statele care au dobîndit de curînd independența, cerința soluționării problemelor izvorîte din aceste relații, în mod unitar, cu asigurarea intereselor române, în cadrul unei reglementări internaționale - fac necesară ratificarea de către Republica Socialistă România a Convenției de la Viena cu privire la relațiile diplomatice.

Se menționează că instituțiile juridice de origine cutumiară care se oglindesc în majoritatea articolelor convenției sînt aplicate în practică de țara noastră.

În ce privește inovațiile aduse prin convenție în sensul dezvoltării progresiste a dreptului diplomatic, cele mai multe dintre ele au fost fie propuse de țările socialiste, fie sprijinite sau acceptate de acestea.

În ce privește prevederile art. 48 și 50, care consfîntesc vechiul sistem al O.N.U. privind accesul anumitor categorii de state la tratatele multilaterale - sistem contrar principiului universalității tratatelor multilaterale generale - se consideră necesară formularea unei declarații, fără caracter de rezervă, în care să se reafirme principiul universalității convenției.

CONVENȚIA DE LA VIENA cu privire la relațiile diplomatice*)

*) Traducere.

Statele părți la prezenta convenție,
amintind că, dintr-o epocă îndepărtată, popoarele tuturor țărilor recunosc statutul agenților diplomați,
conștiente de scopurile și principiile Cartei Organizației Națiunilor Unite privind egalitatea suverană a statelor, menținerea păcii și a securității internaționale și dezvoltarea de relații prietenești între națiuni,

convinse că o convenție internațională cu privire la relațiile, privilegiile și imunitățile diplomatice ar contribui la favorizarea relațiilor de prietenie între țări, oricare ar fi diversitatea regimurilor lor constituționale și sociale,

convinse că scopul acestor privilegii și imunități este nu de a crea avantaje unor indivizi, ci de a asigura îndeplinirea eficace a funcțiilor misiunilor diplomatice ca organe de reprezentare a statelor,

afirmînd că regulile dreptului internațional cutumiar trebuie să continue a guverna materiile care n-au fost reglementate în mod expres în dispozițiile prezentei convenții, au convenit asupra celor ce urmează:

Art. 1 - În sensul prezentei convenții, următoarele expresii se înțeleg așa cum se precizează mai jos:

a) prin expresia "*șef de misiune*" se înțelege persoana însărcinată de statul acreditant să acționeze în această calitate;

b) prin expresia "*membrii misiunii*" se înțelege șeful misiunii și membrii personalului misiunii;

c) prin expresia "*membrii personalului misiunii*" se înțelege membrii personalului diplomatic, ai personalului administrativ și tehnic și ai personalului de serviciu al misiunii;

d) prin expresia "*membrii personalului diplomatic*" se înțelege membrii personalului misiunii care au calitatea de diplomați;

e) prin expresia "*agent diplomatic*" se înțelege șeful misiunii sau un membru al personalului diplomatic al misiunii;

f) prin expresia "*membrii personalului administrativ și tehnic*" se înțelege membrii personalului misiunii angajați în serviciul tehnico-administrativ al misiunii;

g) prin expresia "*membrii personalului de serviciu*" se înțelege membrii personalului misiunii angajați în serviciul casnic al misiunii;

h) prin expresia "*om de serviciu particular*" se înțelege persoanele folosite în serviciul casnic al unui membru al misiunii, care nu sînt angajați ai statului acreditant;

i) prin expresia "*localuri ale misiunii*" se înțelege clădirile sau părțile din clădiri și din terenul aferent care, indiferent de proprietar, sînt folosite pentru realizarea scopurilor misiunii, inclusiv reședința șefului misiunii.

Art. 2 - Stabilirea de relații diplomatice între state și trimiterea de misiuni diplomatice permanente se fac prin consimțămînt mutual.

Art. 3 - 1. Funcțiile misiunii diplomatice constau în special în:

a) a reprezenta statul acreditant în statul acreditar;

b) a ocroti în statul acreditar interesele statului acreditant și ale cetățenilor săi, în limitele admise de dreptul internațional;

c) a duce tratative cu guvernul statului acreditar;

d) a se informa prin toate mijloacele licite despre condițiile și evoluția evenimentelor din statul acreditar și a raporta cu privire la acestea guvernului statului acreditant;

e) a promova relații de prietenie și a dezvolta relațiile economice, culturale și științifice între statul acreditant și statul acreditar.

2. Nici o dispoziție a prezentei convenții nu poate fi interpretată ca interzicînd misiunii diplomatice exercitarea funcțiilor consulare.

Art. 4 - 1. Statul acreditant trebuie să se asigure că persoana pe care intenționează să o

acrediteze ca șef al misiunii în statul acreditar a primit agreementul acestui stat.

2. Statul acreditar nu este obligat să comunice statului acreditant motivele refuzului agreementului.

Art. 5 - 1. Statul acreditant, după ce a făcut notificarea cuvenită statelor acreditate interesate, poate acredita un șef de misiune sau afecta un membru al personalului diplomatic, după caz, în mai multe state, afară numai dacă unul dintre statele acreditate se opune în mod expres la aceasta.

2. Dacă statul acreditant acreditează un șef de misiune în unu sau mai multe alte state, el poate stabili o misiune diplomatică condusă de un însărcinat cu afaceri ad-interim în fiecare din statele în care șeful misiunii nu-și are reședința sa permanentă.

3. Șeful misiunii sau un membru al personalului diplomatic al misiunii poate reprezenta statul acreditant pe lângă orice organizație internațională.

Art. 6 - Mai multe state pot acredita aceeași persoană în calitate de șef de misiune într-un alt stat, dacă statul acreditar nu se opune.

Art. 7 - Sub rezerva dispozițiilor articolelor 5, 8, 9 și 11, statul acreditant numește la alegerea sa pe membrii personalului misiunii. În ceea ce privește pe atașaii militari, navali sau aerieni, statul acreditar poate cere ca numele lor să-i fie supuse mai înainte spre aprobare.

Art. 8 - 1. Membrii personalului diplomatic al misiunii vor avea, în principiu, naționalitatea statului acreditant.

2. Membrii personalului diplomatic al misiunii nu pot fi aleși dintre cetățenii statului acreditar decât cu consimțământul acestui stat, care poate oricând să și-l retragă.

3. Statul acreditar poate să-și rezerve același drept în ce privește cetățenii unui al treilea stat care nu sînt și cetățeni ai statului acreditar.

Art. 9 - 1. Statul acreditar poate oricând, și fără a trebui să motiveze hotărîrea, să informeze statul acreditant că șeful sau orice alt membru al personalului diplomatic al misiunii este persoana non grata sau că orice alt membru al personalului misiunii nu este acceptabil. În acest caz, statul acreditant va rechema persoana în cauză sau va pune capăt funcțiilor sale în cadrul misiunii, după caz. O persoană poate fi declarată non grata sau inacceptabilă înainte de a ajunge pe teritoriul statului acreditar.

2. Dacă statul acreditant refuză să execute sau nu execută într-un termen rezonabil obligațiile care îi incumbă conform paragrafului 1 al prezentului articol, statul acreditar poate refuza să recunoască persoanei în cauză calitatea de membru al misiunii.

Art. 10 - 1. Se notifică Ministerului Afacerilor Externe al statului acreditar sau oricărui alt minister asupra căruia se va fi convenit:

a) numirea membrilor misiunii, sosirea lor și plecarea lor definitivă sau încetarea funcțiilor lor la misiune;

b) sosirea și plecarea definitivă a unei persoane aparținînd familiei unui membru al misiunii și, dacă este cazul, faptul că o persoană devine sau încetează de a fi membru al familiei unui membru al misiunii;

c) sosirea și plecarea definitivă a oamenilor de serviciu particulari aflați în serviciul persoanelor menționate la alineatul de mai sus și, dacă este cazul, faptul că ei părăsesc serviciul acestor persoane;

d) angajarea și concedierea de persoane care își au reședința în statul acreditar, în calitate de membri ai misiunii sau în calitate de oameni de serviciu particulari avînd dreptul la privilegii și imunități.

2. Ori de câte ori este posibil, sosirea și plecarea definitivă trebuie să facă de asemenea obiectul unei notificări prealabile.

Art. 11 - 1. În lipsa unui acord explicit asupra efectivului misiunii, statul acreditat poate cere ca acest efectiv să fie menținut în limitele a ceea ce el consideră ca rezonabil și normal, având în vedere împrejurările și condițiile existente în acest stat și nevoile misiunii în cauză.

2. Statul acreditat poate de asemenea, în aceleași limite și fără discriminare, să refuze a admite funcționari de o anumită categorie.

Art. 12 - Statul acreditat nu trebuie să stabilească, fără a fi obținut în prealabil consimțământul expres al statului acreditat, birouri făcând parte din misiune în alte localități decât cele în care este stabilită misiunea însăși.

Art. 13 - 1. Șeful misiunii este considerat că și-a asumat funcțiile în statul acreditat de îndată ce și-a prezentat scrisorile de acreditare sau de îndată ce și-a comunicat sosirea și o copie a scrisorilor sale de acreditare a fost prezentată Ministerului Afacerilor Externe al statului acreditat sau oricărui alt minister asupra căruia se va fi convenit conform practicii în vigoare în statul acreditat, care trebuie să fie aplicată în mod uniform.

2. Ordinea prezentării scrisorilor de acreditare sau a unei copii a acestor scrisori este determinată de data și ora sosirii șefului misiunii.

Art. 14 - 1. Șefii de misiune sînt repartizați în trei clase și anume:

a) aceea a ambasadurilor sau nunțiilor acreditați pe lângă șefii de stat și a celorlalți șefi de misiune avînd rang echivalent;

b) aceea a trimișilor, miniștrilor sau internunțiilor acreditați pe lângă șefii de stat;

c) aceea a însărcinaților cu afaceri acreditați pe lângă ministerele afacerilor externe.

2. În afară de precădere și etichetă, nu se face nici o deosebire între șefii de misiune în raport cu clasa lor.

Art. 15 - Statele convin asupra clasei căreia trebuie să-i aparțină șefii misiunilor lor.

Art. 16 - 1. Șefii de misiune primesc rangul în fiecare clasă după data și ora la care și-au asumat funcțiile, în conformitate cu articolul 13.

2. Modificările aduse scrisorilor de acreditare ale unui șef de misiune, care nu implică schimbări de clasă, nu afectează rangul său de precădere.

3. Prezentul articol nu afectează uzanțele care sînt sau ar putea fi acceptate de statul acreditat în ceea ce privește precăderea reprezentantului Sfîntului Scaun.

Art. 17 - Ordinea de precădere a membrilor personalului diplomatic al misiunii este notificată de către șeful misiunii Ministerului Afacerilor Externe sau oricărui alt minister asupra căruia se va fi convenit.

Art. 18 - În fiecare stat procedura ce trebuie urmată pentru primirea șefilor de misiune trebuie să fie uniformă față de fiecare clasă.

Art. 19 - 1. Dacă postul de șef de misiune este vacant sau dacă șeful misiunii este împiedicat să-și exercite funcțiile, un însărcinat cu afaceri ad-interim funcționează cu titlu provizoriu ca șef al misiunii. Numele însărcinatului cu afaceri ad-interim va fi notificat fie de către șeful misiunii, fie, în cazul în care acesta este împiedicat să facă acest lucru, de către Ministerul Afacerilor Externe al statului acreditat Ministerului Afacerilor Externe al statului acreditat sau oricărui alt minister asupra căruia se va fi convenit.

2. În cazul în care nici un membru al personalului diplomatic al misiunii nu este prezent în statul acreditat, un membru al personalului administrativ și tehnic poate, cu consimțământul statului acreditat, să fie desemnat de către statul acreditat pentru a gira

afacerile administrative curente ale misiunii.

Art. 20 - Misiunea și șeful său au dreptul să arboreze drapelul și să pună stema statului acreditant pe localurile misiunii, inclusiv reședința șefului de misiune, și pe mijloacele de transport ale acestuia.

Art. 21 - 1. Statul acreditat trebuie fie să înlesnească achiziționarea pe teritoriul său, în cadrul legislației sale, de către statul acreditant al localurilor necesare misiunii sale, fie să ajute statul acreditant să-și procure localuri în alt fel.

2. El trebuie, de asemenea, dacă este nevoie, să ajute misiunile în obținerea de locuințe convenabile pentru membrii lor.

Art. 22 - 1. Localurile misiunii sînt inviolabile. Nu este permis agenților statului acreditat să pătrundă în ele decît cu consimțămîntul șefului misiunii.

2. Statul acreditat are obligația specială de a lua toate măsurile potrivite pentru a împiedica invadarea sau deteriorarea localurilor misiunii, tulburarea liniștii misiunii sau micșorarea demnității acesteia.

3. Localurile misiunii, mobilierul lor și celelalte obiecte care se găsesc acolo, precum și mijloacele de transport ale misiunii, nu pot face obiectul nici unei percheziții, rechiziții, sechestru sau măsuri executorii.

Art. 23 - 1. Statul acreditant și șeful misiunii sînt scutiți de orice impozite și taxe naționale, regionale sau comunale asupra localurilor misiunii ai căror proprietari sau locatari sînt, cu excepția impozitelor sau taxelor percepute ca remunerație pentru servicii particulare prestate.

2. Scutirea fiscală prevăzută în prezentul articol nu se aplică acestor impozite și taxe cînd, după legislația statului acreditat, ele cad în sarcina persoanei care tratează cu statul acreditant sau cu șeful misiunii.

Art. 24 - Arhivele și documentele misiunii sînt inviolabile în orice moment și în orice loc s-ar afla.

Art. 25 - Statul acreditat acordă toate înlesnirile pentru îndeplinirea funcțiilor misiunii.

Art. 26 - Sub rezerva legilor și regulamentelor sale referitoare la zonele în care accesul este interzis sau reglementat din motive de securitate națională, statul acreditat asigură libertatea de deplasare și de circulație pe teritoriul său tuturor membrilor misiunii.

Art. 27 - 1. Statul acreditat permite și ocrotește comunicarea liberă a misiunii în orice scopuri oficiale. Pentru a comunica cu guvernul, precum și cu celelalte misiuni și consulate ale statului acreditant, oriunde se găsesc acestea, misiunea poate folosi toate mijloacele de comunicare potrivite, inclusiv curierii diplomatici și mesajele în cod sau cifrate. Totuși, misiunea nu poate instala și utiliza un post de radio-emisie decît cu asentimentul statului acreditat.

2. Corespondența oficială a misiunii este inviolabilă. Prin expresia "corespondență oficială" se înțelege întreaga corespondență referitoare la misiune și la funcțiile sale.

3. Valiza diplomatică nu trebuie să fie nici deschisă, nici reținută.

4. Coletele care compun valiza diplomatică trebuie să poarte semne exterioare vizibile ale caracterului lor și nu pot cuprinde decît documente diplomatice sau obiecte de uz oficial.

5. Curierul diplomatic, care trebuie să fie purtător al unui document oficial ce atestă calitatea sa și precizează numărul de colete care constituie valiza diplomatică, este ocrotit în exercitarea funcțiilor sale de statul acreditat. El se bucură de inviolabilitatea persoanei sale și nu poate fi supus nici unei forme de arestare sau de detențiune.

6. Statul acreditant sau misiunea poate numi curieri diplomatici ad-hoc. În acest caz, dispozițiile paragrafului 5 al prezentului articol vor fi de asemenea aplicabile, sub rezerva că imunitățile pe care le menționează vor înceta să se aplice de îndată ce curierul a remis destinatarului valiza diplomatică pe care o are în grijă.

7. Valiza diplomatică poate fi încredințată comandantului unei aeronave comerciale care trebuie să aterizeze la un punct de intrare autorizat. Acest comandant trebuie să fie purtătorul unui document oficial care să indice numărul coletelor ce constituie valiza, dar el nu este considerat ca un curier diplomatic. Misiunea poate trimite pe unul din membrii săi să ia în posesie în mod direct și liber valiza diplomatică din mâinile comandantului aeronavei.

Art. 28 - Drepturile și taxele percepute de către misiune pentru acte oficiale sînt scutite de orice impozite și taxe.

Art. 29 - Persoana agentului diplomatic este inviolabilă. El nu poate fi supus nici unei forme de arestare sau detențiune. Statul acreditar îl tratează cu respectul care i se cuvine și ia toate măsurile corespunzătoare pentru a împiedica orice atingere adusă persoanei, libertății și demnității sale.

Art. 30 - 1. Locuința particulară a agentului diplomatic se bucură de aceeași inviolabilitate și de aceeași ocrotire ca și localurile misiunii.

2. Documentele sale, corespondența sa și, sub rezerva paragrafului 3 al articolului 31, bunurile sale se bucură de asemenea de inviolabilitate.

Art. 31 - 1. Agentul diplomatic se bucură de imunitatea de jurisdicție penală a statului acreditar. El se bucură, de asemenea, de imunitatea de jurisdicție civilă și administrativă a acestuia, dacă nu este vorba:

a) de o acțiune reală privind un imobil particular situat pe teritoriul statului acreditar, afară numai dacă agentul diplomatic nu-l posedă în contul statului acreditant pentru realizarea scopurilor misiunii;

b) de o acțiune privind o succesiune, în care agentul diplomatic figurează ca executor testamentar, administrator, moștenitor sau legatar nu în numele statului acreditant, ci cu titlu particular;

c) de o acțiune privind o activitate profesională sau comercială, oricare ar fi ea, exercitată de agentul diplomatic în statul acreditar în afara funcțiilor sale oficiale.

2. Agentul diplomatic nu este obligat să depună mărturie.

3. Nu poate fi luată nici o măsură de executare față de agentul diplomatic, în afară de cazurile prevăzute la alineatele a, b și c de la paragraful 1 din prezentul articol, și numai dacă executarea poate avea loc fără a se aduce o atingere inviolabilității persoanei sale sau a locuinței sale.

4. Imunitatea de jurisdicție a agentului diplomatic în statul acreditar nu poate scuti pe acest agent de jurisdicția statului acreditant.

Art. 32 - 1. Statul acreditant poate renunța la imunitatea de jurisdicție a agenților diplomatici și a persoanelor care beneficiază de imunitate în baza articolului 37.

2. Renunțarea trebuie să fie întotdeauna expresă.

3. Dacă un agent diplomatic sau o persoană care beneficiază de imunitate de jurisdicție în baza articolului 37 intenționează o acțiune, el nu mai poate invoca imunitatea de jurisdicție față de nici o cerere reconvențională direct legată de cererea principală.

4. Renunțarea la imunitatea de jurisdicție pentru o acțiune civilă sau administrativă nu este considerată ca implicînd renunțarea la imunitatea privind măsurile de executare a

hotărîri, pentru care este necesară o renunțare distinctă.

Art. 33 - 1. Sub rezerva dispozițiilor paragrafului 3 al prezentului articol, agentul diplomatic este, în ce privește serviciile prestate statului acreditant, scutit de dispozițiile cu privire la asigurările sociale în vigoare în statul acreditat.

2. Scutirea prevăzută la paragraful 1 al prezentului articol se aplică și oamenilor de serviciu particulari care sînt în serviciul exclusiv al agentului diplomatic, cu condiția;

a) ca ei să nu fie cetățeni ai statului acreditat sau să nu aibă în acesta reședința lor permanentă; și

b) ca ei să fie supuși dispozițiilor cu privire la asigurările sociale în vigoare în statul acreditant sau într-un al treilea stat.

3. Agentul diplomatic care are în serviciul său persoane cărora nu li se aplică scutirea prevăzută la paragraful 2 din prezentul articol trebuie să respecte obligațiile pe care dispozițiile statului acreditat cu privire la asigurările sociale le impun celui care angajează.

4. Scutirea prevăzută la paragrafele 1 și 2 din prezentul articol nu exclude participarea voluntară la regimul asigurărilor sociale al statului acreditat în măsura în care este admisă de acest stat.

5. Dispozițiile prezentului articol nu afectează acordurile bilaterale sau multilaterale referitoare la asigurările sociale care au fost încheiate anterior și nu împiedică încheierea ulterioară a unor asemenea acorduri.

Art. 34 - Agentul diplomatic este scutit de orice impozite și taxe, personale sau reale, naționale, regionale sau comunale cu excepția:

a) impozitelor indirecte care prin natura lor sînt în mod normal încorporate în prețurile mărfurilor sau ale serviciilor;

b) impozitelor și taxelor asupra bunurilor imobile particulare situate pe teritoriul statului acreditat, afară numai dacă agentul diplomatic le posedă în contul statului acreditant, pentru realizarea scopurilor misiunii;

c) drepturilor de succesiune percepute de statul acreditat, sub rezerva dispozițiilor paragrafului 4 din articolul 39;

d) impozitelor și taxelor pe veniturile particulare care-și au sursa în statul acreditat și a impozitelor pe capital prelevate asupra investițiilor efectuate în întreprinderi comerciale situate în statul acreditat;

e) impozitelor și taxelor percepute ca remunerație pentru servicii particulare prestate;

f) drepturilor de înregistrare, grevă, ipotecă și de timbru în ce privește bunurile imobiliare, sub rezerva dispozițiilor articolului 23.

Art. 35 - Statul acreditat trebuie să scutească pe agenții diplomati de orice prestație personală, de orice serviciu public, indiferent de natura sa, și de sarcinile militare ca rechiziții, contribuții și încartiruri militare.

Art. 36 - 1. Potrivit dispozițiilor legale și regulamentare pe care le poate adopta, statul acreditat acordă intrarea și scutirea de plata drepturilor de vamă, taxelor și altor drepturi conexe, altele decît cheltuielile de depozitare, de transport și cheltuielile aferente unor servicii similare, pentru:

a) obiectele destinate uzului oficial al misiunii;

b) obiectele destinate uzului personal al agentului diplomatic sau al membrilor familiei sale, care fac parte din gospodăria sa, inclusiv efectele destinate instalării sale.

2. Agentul diplomatic este scutit de controlul bagajului său personal, afară de cazul că

ar exista motive serioase să se creadă că acesta conține obiecte care nu beneficiază de scutirile menționate la paragraful 1 din prezentul articol, sau obiecte al căror import sau export este interzis de legislația sau supus regulamentelor de carantină ale statului acreditar. În asemenea caz, controlul nu trebuie să se facă decît în prezența agentului diplomatic sau a reprezentantului său autorizat.

Art. 37 - 1. Membrii familiei agentului diplomatic care fac parte din gospodăria sa beneficiază de privilegiile și imunitățile menționate în articolele 29 - 36, cu condiția să nu fie cetățeni ai statului acreditar.

2. Membrii personalului administrativ și tehnic al misiunii, precum și membrii familiilor lor care fac parte din gospodăriile lor respective, beneficiază, dacă nu sînt cetățeni ai statului acreditar sau dacă nu au în acest stat reședința lor permanentă, de privilegiile și imunitățile menționate în articolele 29 - 35, dar imunitatea de jurisdicție civilă și administrativă a statului acreditar menționată la paragraful 1 al articolului 31 nu se aplică actelor îndeplinite în afara exercitării funcțiilor lor. Ei beneficiază de asemenea de privilegiile menționate la paragraful 1 al articolului 36 în ceea ce privește obiectele importate cu ocazia primei lor instalări.

3. Membrii personalului de serviciu al misiunii care nu sînt cetățeni ai statului acreditar sau nu-și au în acesta reședința permanentă beneficiază de imunitate pentru actele îndeplinite în exercițiul funcțiilor lor și de scutirea de impozite și taxe pe salariile pe care le primesc pentru serviciile lor, precum și de scutirea prevăzută la articolul 33.

4. Oamenii de serviciu particulari ai membrilor misiunii, care nu sînt cetățeni ai statului acreditar și nu-și au în acesta reședința lor permanentă, sînt scutiți de impozite și taxe pe salariile pe care le primesc pentru serviciile lor. În toate celelalte privințe, ei nu beneficiază de privilegii și imunități decît în măsura admisă de statul acreditar. Totuși, statul acreditar trebuie să-și exercite jurisdicția asupra acestor persoane în așa fel încît să nu stînjenească în mod excesiv îndeplinirea funcțiilor misiunii.

Art. 38 - 1. Exceptînd cazul în care privilegii și imunități suplimentare au fost acordate de statul acreditar, agentul diplomatic care are naționalitatea statului acreditar sau își are în acesta reședința permanentă nu beneficiază de imunitate de jurisdicție și de inviolabilitate decît pentru actele oficiale îndeplinite în exercițiul funcțiilor sale.

2. Ceilalți membri ai personalului misiunii și oamenii de serviciu particulari care sînt cetățeni ai statului acreditar sau își au în acesta reședința lor permanentă nu beneficiază de privilegii și imunități decît în măsura în care le sînt recunoscute de acest stat. Totuși, statul acreditar trebuie să-și exercite jurisdicția asupra acestor persoane în așa fel încît să nu stînjenească în mod excesiv îndeplinirea funcțiilor misiunii.

Art. 39 - 1. Orice persoană care are drept la privilegii și imunități beneficiază de ele de îndată ce pătrunde pe teritoriul statului acreditar pentru a-și lua în primire postul său, dacă ea se află deja pe acest teritoriu, de îndată ce numirea sa a fost notificată Ministerului Afacerilor Externe sau oricărui alt minister asupra căruia se va fi convenit.

2. Cînd funcțiile unei persoane care beneficiază de privilegii și imunități iau sfîrșit, aceste privilegii și imunități încetează în mod normal în momentul în care această persoană părăsește țara, sau la expirarea unui termen potrivit, care îi va fi acordat în acest scop, dar ele continuă pînă în acest moment, chiar în caz de conflict armat. Totuși, imunitatea continuă în ceea ce privește actele îndeplinite de către această persoană în exercitarea funcțiilor sale ca membru al misiunii.

3. În caz de deces al unui membru al misiunii, membrii familiei sale continuă să

beneficieze de privilegiile și imunitățile de care ei beneficiază, pînă la expirarea unui termen potrivit, care să le permită să părăsească teritoriul statului acreditat.

4. În caz de deces al unui membru al misiunii care nu este cetățean al statului acreditat sau nu-și are reședința permanentă în acesta sau al unui membru al familiei sale care face parte din gospodăria sa, statul acreditat permite retragerea bunurilor mobile ale defunctului, cu excepția acelor care au fost achiziționate în țară și care fac obiectul unei interziceri de export în momentul decesului său. Nu se vor percepe taxe de succesiune asupra bunurilor mobile a căror prezență în statul acreditat se datora în mod exclusiv prezenței în acest stat a defunctului în calitate de membru al misiunii sau de membru al familiei unui membru al misiunii.

Art. 40 - 1. Dacă agentul diplomatic traversează teritoriul sau se găsește pe teritoriul unui al treilea stat, care i-a acordat o viză de pașaport, în cazul în care această viză este cerută, pentru a merge să-și asume funcțiile sau să-și ia în primire postul sau pentru a se întoarce în țara sa, statul terț îi va acorda inviolabilitatea și toate celelalte imunități necesare pentru a-i permite trecerea sau întoarcerea. În același fel va proceda și cu membrii familiei agentului diplomatic care beneficiază de privilegiile și imunitățile și care însoțesc sau care călătoresc separat pentru a-l întâlni sau pentru a se întoarce în țara lor.

2. În condiții similare acelor care sînt prevăzute la paragraful 1 al prezentului articol, statele terțe nu trebuie să stînjenească trecerea pe teritoriul lor a membrilor personalului administrativ și tehnic sau de serviciu al misiunii și a membrilor familiilor lor.

3. Statele terțe acordă corespondenței și celorlalte comunicări oficiale în tranzit, inclusiv mesajele în cod sau cifrate, aceeași libertate și ocrotire ca și statul acreditat. Ele acordă curierilor diplomatici, cărora li s-a acordat o viză de pașaport, dacă această viză este cerută, și valizelor diplomatice în tranzit aceeași inviolabilitate și aceeași ocrotire pe care statul acreditat este obligat să le-o acorde.

4. Obligațiile statelor terțe prevăzute la paragrafele 1, 2 și 3 ale prezentului articol se aplică de asemenea persoanelor respective menționate la aceste paragrafe, cît și comunicărilor oficiale și valizelor diplomatice, cînd prezența lor pe teritoriul statului terț este datorată forței majore.

Art. 41 - 1. Fără prejudiciul privilegiilor și imunităților lor, toate persoanele care beneficiază de aceste privilegii și imunități au datoria de a respecta legile și regulamentele statului acreditat. Ele au, de asemenea, datoria de a nu se amesteca în treburile interne ale acestui stat.

2. Toate problemele oficiale tratate cu statul acreditat, încredințate misiunii de către statul acreditant, trebuie să fie tratate cu Ministerul Afacerilor Externe al statului acreditat sau prin intermediul său, sau cu oricare alt minister asupra căruia se va fi convenit.

3. Localurile misiunii nu vor fi utilizate într-un mod incompatibil cu funcțiile misiunii așa cum sînt ele enunțate în prezenta convenție, sau în alte reguli ale dreptului internațional general, sau în acordurile speciale în vigoare între statul acreditant și statul acreditat.

Art. 42 - Agentul diplomatic nu va exercita în statul acreditat vreo activitate profesională sau comercială în vederea unui câștig personal.

Art. 43 - Funcțiile agentului diplomatic iau sfîrșit în special:

a) prin notificarea statutului acreditant către statul acreditat că funcțiile agentului diplomatic au luat sfîrșit;

b) prin notificarea statului acreditar către statul acreditar că, în conformitate cu paragraful 2 al articolului 9, acest stat refuză să recunoască pe agentul diplomatic ca membru al misiunii.

Art. 44 - Statul acreditar trebuie, chiar în caz de conflict armat, să acorde înlesniri pentru a permite persoanelor care beneficiază de privilegii și imunități, altele decât cetățenii statului acreditar, ca și membrilor familiei acestor persoane, indiferent de naționalitatea lor, să părăsească teritoriul său în termenele cele mai potrivite. El trebuie îndeosebi, dacă este nevoie, să le pună la dispoziție mijloacele de transport necesare pentru ei înșiși și pentru bunurile lor.

Art. 45 - În cazul ruperii relațiilor diplomatice între două state, sau dacă o misiune este rechemată definitiv sau temporar:

a) statul acreditar este obligat, chiar în caz de conflict armat, să respecte și să ocrotească localurile misiunii, precum și bunurile și arhivele sale;

b) statul acreditar poate încredința paza localurilor misiunii, cu bunurile care se găsesc în acestea, precum și arhivele, unui stat terț acceptabil pentru statul acreditar;

c) statul acreditar poate încredința ocrotirea intereselor sale și ale cetățenilor săi unui stat terț acceptabil pentru statul acreditar.

Art. 46 - Cu consimțământul prealabil al statului acreditar și la cererea unui stat terț nereprezentat în acest stat, statul acreditar poate să asume ocrotirea temporară a intereselor statului terț și ale cetățenilor acestuia.

Art. 47 - 1. În aplicarea dispozițiilor prezentei convenții, statul acreditar nu va face discriminare între state.

2. Totuși, nu vor fi considerate ca discriminatorii:

a) faptul că statul acreditar aplică în mod restrictiv una din dispozițiile prezentei convenții pentru motivul că aceasta este aplicată în acest mod misiunii sale din statul acreditar;

b) faptul că unele state își acordă în mod reciproc, prin cutumă sau pe cale de acord, un tratament mai favorabil decât cel cerut de dispozițiile prezentei convenții.

Art. 48 - Prezenta convenție va fi deschisă semnării tuturor statelor membre ale Organizației Națiunilor Unite sau ale unei instituții specializate, precum și oricărui stat parte la Statutul Curții Internaționale de Justiție și oricărui alt stat invitat de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite să devină parte la convenție, în modul următor: pînă la 31 octombrie 1961, la Ministerul Federal al Afacerilor Străine al Austriei și apoi, pînă la 31 martie 1962, la Sediul Organizației Națiunilor Unite la New York.

Art. 49 - Prezenta convenție va fi ratificată. Instrumentele de ratificare vor fi depuse la secretarul general al Organizației Națiunilor Unite.

Art. 50 - Prezenta convenție va rămîne deschisă aderării oricărui stat care aparține uneia din cele patru categorii menționate în articolul 48. Instrumentele de aderare vor fi depuse la secretarul general al Organizației Națiunilor Unite.

Art. 51 - 1. Prezenta convenție va intra în vigoare în a treizecea zi de la data depunerii la secretarul general al Organizației Națiunilor Unite a celui de-al douăzeci și doilea instrument de ratificare sau de aderare.

2. Pentru fiecare dintre statele care vor ratifica convenția sau vor adera la aceasta după depunerea celui de-al douăzeci și doilea instrument de ratificare sau de aderare, convenția va intra în vigoare într-a treizecea zi după depunerea de către acest stat a instrumentului său de ratificare sau de aderare.

Art. 52 - Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite va notifica tuturor statelor care aparțin uneia din cele patru categorii menționate la articolul 48:

a) semnăturile puse pe prezenta convenție și depunerea instrumentelor de ratificare sau de aderare, în conformitate cu articolele 48, 49 și 50;

b) data la care prezenta convenție va intra în vigoare, în conformitate cu articolul 51.

Art. 53 - Originalul prezentei convenții, ale cărei texte englez, chinez, spaniol, francez și rus au aceeași valoare, va fi depus la secretarul general al Organizației Națiunilor Unite, care va transmite o copie certificată conformă tuturor statelor aparținând uneia din cele patru categorii menționate la articolul 48.

Drept care plenipotențiarilor mai jos semnați, autorizați în modul convenit de guvernele lor respective, au semnat prezenta convenție.

Încheiată la Viena la 18 aprilie 1961.
